

RESOLUCIÓ del procediment sancionador núm. PS 28/2012, referent a Mútua de Terrassa (Centre d'Atenció Primària d'Olesa de Montserrat).

Antecedents

Primer.- En data 29/11/2011 va tenir entrada a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades un escrit de la Policia Local d'Olesa de Montserrat pel qual donava trasllat d'unes diligències informatives relatives a la presumpta aparició a la via pública de diversa documentació que contenia dades de caràcter personal –alguna d'elles, referents a la salut- relatives a persones usuàries del Centre d'Atenció Primària d'Olesa de Montserrat (en endavant, CAP), gestionat per Mútua de Terrassa, Mutualitat de Previsió Social a Prima Fixa (en endavant, Mútua de Terrassa). Aquestes diligències s'havien iniciat arran la denúncia efectuada per quatre persones, i es traslladaven a l'Autoritat per tal que per part d'aquesta institució es determinés si es va produir un presumpte incompliment de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant, LOPD). Juntament amb el seu escrit, la Policia Local d'Olesa de Montserrat aportava còpia de les diligències informatives, així com dels documents esmentats, presumptament apareguts a la via pública.

Segon.- L'Autoritat va obrir una fase d'informació prèvia (IP 274/2011), d'acord amb el que preveu l'article 7 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, en relació amb la DT 2^a de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, per tal d'obtenir més informació sobre les circumstàncies dels fets i els subjectes responsables.

En el sí d'aquesta fase d'informació, per mitjà d'ofici de data 13/12/2012 es va requerir a l'entitat denunciada per tal que informés sobre els motius pels quals terceres persones van accedir a la documentació.

El CAP va respondre l'anterior requeriment a través d'escrit de data 22/12/2012, en el qual s'exposava, entre d'altres, el següent:

- Que no es diposita documentació que contingui dades de caràcter personal fora de les instal·lacions del CAP.
- Que el CAP disposa de contenidors ubicats dins les seves instal·lacions per a la recollida de documentació amb dades personals objecte de destrucció.
- Que s'entrega a les persones usuàries còpia dels informes d'assistència i de les notes de cites, motiu pel qual queda fora del control del CAP el destí que es doni als documents esmentats per part dels usuaris.
- Que els dies 07/11/2011 i 08/11/2011 es van produir unes concentracions a l'interior del CAP per part d'usuaris que es manifestaven contra el tancament del servei d'urgències.
- Que la troballa dels documents s'ha produït en el marc d'una situació excepcional, i que en cap cas ha estat responsabilitat de Mútua de Terrassa.

Tercer.- També en el marc d'aquesta fase d'informació prèvia, en data 24/01/2012 l'Autoritat va realitzar un acte d'inspecció al CAP, per tal de verificar determinats aspectes relacionats amb la seguretat de les dades. En aquell acte d'inspecció presencial els representants del CAP van manifestar, entre d'altres, el següent:

- Que la documentació mostrada pel personal inspector correspon al servei de ginecologia-obstetrícia del CAP.
- Que el llistat de treball és l'únic document dels mostrats que és de caràcter intern del CAP.
- Que el personal estripa els llistats esmentats i els diposita en els contenidors destinats a la destrucció de la documentació.
- Que els dies 07/11/2011 i 08/11/2011, diversos usuaris van ocupar el CAP.
- Que aquestes persones podien haver accedit al llistat de treball que es diposita als contenidors que contenen la documentació objecte de destrucció.
- Que no tenen constància de la desaparició de més documentació.
- Que només s'entreguen els informes d'assistència i notes de cita als interessats.
- Que el CAP no conserva còpia en format paper dels informes i notes esmentats.
- Que els documents objecte de destrucció es dipositen en els contenidors destinats a l'efecte.
- Que els contenidors es dipositen en llocs restringits als usuaris, als quals només hi poden accedir els professionals del centre.
- Que s'ha informat al personal que els documents que s'hagin de destruir s'han de dipositar en els corresponents contenidors.
- Que l'empresa XXX s'encarrega de la recollida dels contenidors per a la seva destrucció definitiva.
- Que no s'ha arribat a signar el contracte amb l'empresa referida que recull la documentació objecte de destrucció.
- Que no tenen destructores de paper.
- Que el procediment de destrucció del paper es troba documentat en el protocol de destrucció i reciclatge de documentació, del qual s'aporta una còpia.
- Que la documentació en format paper es conserva en armaris tancats amb clau en les consultes. Al seu torn, les consultes també es troben tancades amb clau.

Així mateix, el personal inspector i auditor de l'Autoritat va verificar que els contenidors on es diposita la documentació objecte de destrucció són de cartró i estan oberts. En aquest sentit, es va efectuar un reportatge fotogràfic dels contenidors on es diposita la documentació objecte de destrucció ubicats en una consulta i al servei d'admissions.

Quart.- També en el marc de la informació prèvia, es va comprovar que Mútua de Terrassa és responsable dels fitxers "*Fichero de pacientes informatizado*" i "*Fichero de historias clínicas*", que té com a finalitat la "*realización de la prestación de la asistencia en la mejora del tratamiento y asesoramiento en la salud del paciente y su facturación*" i la "*realización de la prestación de la asistencia médica a los pacientes*", respectivament, els quals es troben inscrits al Registre General de Protecció de Dades, depenent de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades.

Cinquè.- En data 17/05/2012 la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades va acordar iniciar procediment sancionador contra Mútua de Terrassa, en primer lloc, per una presumpta infracció greu prevista a l'article 44.3 d) en relació amb l'article 10; en segon lloc, per una presumpta infracció greu prevista a l'article 44.3 h) en relació amb l'article 9; i en tercer lloc, per una presumpta infracció lleu prevista a l'article 44.2 d) en relació amb l'article 12, tots ells de la LOPD. Així mateix, va nomenar persona instructora de l'expedient al funcionari de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, XXX. Aquest acord d'inici, juntament amb el plec de càrrecs, es va notificar a l'entitat imputada el 22/05/2012.

En el plec de càrrecs es concedia a l'entitat imputada un termini de deu dies hàbils comptadors a partir del dia següent de la notificació per formular al·legacions, presentar documents i proposar la pràctica de proves que considerés convenientes per a la defensa dels seus interessos.

Sisè.- Mútua de Terrassa va formular al·legacions al plec de càrrecs mitjançant escrit de 07/06/2012. L'entitat imputada aportava amb el seu escrit documentació diversa.

Setè.- En data 27/06/2012 la persona instructora d'aquest procediment va formular proposta de resolució, per la qual proposava que la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades declarés que Mútua de Terrassa havia incorregut, en primer lloc, en una infracció lleu prevista a l'article 44.2 d), en relació amb l'article 12; en segon lloc, en una infracció greu prevista a l'article 44.3 d), en relació amb l'article 10; i en tercer lloc, en una infracció greu prevista a l'article 44.3 h), en relació amb l'article 9, tots ells de la LOPD. Aquesta proposta de resolució fou notificada en data 03/07/2012, i es concedia un termini de 10 dies per formular al·legacions.

Vuitè.- Per mitjà d'escrit de 16/07/2012 l'entitat imputada ha formulat al·legacions a la proposta de resolució.

Del conjunt de les actuacions practicades en aquest procediment es consideren acreditats els fets que seguidament es detallen com a fets provats.

Fets Provats

Primer.- Amb anterioritat als fets denunciats i descrits al punt segon d'aquest apartat de fets provats, Mútua de Terrassa va encarregar a l'empresa XXX la prestació del servei referent a la recollida i posterior destrucció de la documentació del CAP, la qual cosa implicava que el personal d'aquesta empresa tingués accés a dades personals, sense que s'hagués formalitzat prèviament un contracte per escrit en els termes establerts a l'article 12 de la LOPD.

Segon.- En una data sense determinar, però que en tot cas estaria compresa entre el 07/11/2011 i el 12/11/2011, terceres persones no autoritzades van accedir a documentació que contenia dades de caràcter personal, entre d'altres, relatives a la salut, referides a diverses persones usuàries del servei de ginecologia-obstetrícia del CAP d'Olesa de Montserrat, gestionat per Mútua de Terrassa. En concret, van tenir accés a informes

d'assistència, a notes de cita i a un llistat de treball del servei esmentat corresponent al dia 07/11/2011, en el qual hi figuraven dades de diverses persones.

Tercer.- En relació a la gestió de la documentació, Mútua de Terrassa no va implementar al CAP d'Olesa de Montserrat les mesures de seguretat que resultaven exigibles, les quals es troben establertes en el Reial decret 1720/2007, de 21 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de desplegament de la LOPD (en endavant, RLOPD).

En concret, el dipòsit de la documentació rebutjada i que havia de ser objecte de destrucció, en caps de cartró obertes, com a pas previ a la seva recollida i destrucció per una empresa contractada a l'efecte, no evitava l'accés no autoritzat ni la seva recuperació posterior.

Fonaments de Dret

Primer.- És d'aplicació al present procediment el previst al Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, segons el previst a la DT 2^a de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades. De conformitat amb l'article 5 i 8 de la Llei 32/2010, la resolució del procediment sancionador correspon a la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

Segon.- En el si d'aquest procediment sancionador, l'entitat imputada va formular al·legacions davant el plec de càrrecs i també davant la proposta de resolució. El primer escrit d'al·legacions ja fou analitzat en la proposta de resolució formulada per la persona instructora, si bé es considera procedent fer-hi una menció en la present resolució, atès que en les al·legacions formulades davant la proposta de resolució es reproduïen en part les formulades prèviament davant el plec de càrrecs. Tot seguit s'analitzen doncs el conjunt d'al·legacions formulades per l'entitat imputada.

2.1.- En relació als fets provats.

En l'al·legació primera de l'escrit presentat davant la proposta de resolució, l'entitat imputada considera que el segon dels fets provats del present procediment sancionador, relatiu a la vulneració del deure de secret, hauria de recollir que *"terceres persones no autoritzades, que havien ocupat durant dues nits seguides el CAP d'Olesa de Montserrat alternant-ne el seu normal funcionament, van accedir a documentació (...)"*. Amb aquesta al·legació insisteix Mútua de Terrassa en la idea ja expressada en el seu escrit d'al·legacions anteriors, consistent en què l'accés il·lícit a dades personals s'hauria produït en el marc d'unes circumstàncies excepcionals, que s'hauria de tenir en compte en la tipificació dels fets, i per això reclama la seva inclusió en l'apartat de fets provats.

En l'apartat de fets provats s'han d'incloure aquelles circumstàncies fàctiques que s'hagin de tenir en compte en la seva qualificació jurídica. Doncs bé, sense qüestionar la veracitat de les circumstàncies invocades per Mútua de Terrassa, aquesta Autoritat considera que no desvirtuen la qualificació jurídica proposada per l'instructor. En efecte, fins i tot acceptant que l'accés no autoritzat a dades personals es va produir en un context de protestes i d'ocupació

parcial del CAP d'Olesa de Montserrat per part de persones usuàries, tal circumstància no l'eximeix de la seva responsabilitat en la comissió de la infracció de vulneració del deure de secret, i això per les raons que s'exposaran en l'apartat següent, relatiu al principi de culpabilitat. Cal tenir en compte en aquest punt que la documentació a la qual varen accedir terceres persones no autoritzades, era documentació rebutjada pel CAP, que –en l'escenari més favorable per a l'entitat imputada- a tal efecte s'hauria dipositat en unes caixes de cartró obertes com a pas previ a la seva destrucció, circumstància que al seu torn es qualificarà també com a infracció greu per vulneració de les mesures de seguretat, si bé en la línia exposada per l'instructor en la proposta de resolució, atesa la connexió directa entre ambdues infraccions, s'imposarà només una sanció econòmica per a les dues infraccions, i a més rebaixada en un grau en aplicar-se l'escala de sancions prevista per a les infraccions lleus.

És a dir, el que es considera rellevant en el marc del procediment sancionador i per això s'inclou en l'apartat de fets provats, és la circumstància relativa a que persones no autoritzades van accedir a documentació que contenia dades de caràcter personal relatives a la salut, documentació a la qual no haurien accedit d'haver-se implementat les mesures de seguretat exigibles referents a la gestió de documents i suports (art. 92 RLOPD).

D'acord amb el que s'ha exposat, aquesta al·legació no pot prosperar.

2.2.- Pel que fa al principi de culpabilitat.

En l'al·legació segona de l'escrit presentat davant la proposta de resolució, i en connexió amb l'al·legació anterior, Mútua de Terrassa invoca diverses sentències de l'Audiència Nacional per fonamentar que no concorre culpabilitat en la seva conducta, atès que la infracció s'hauria comès en un context d'excepcionalitat motivada per les concentracions que tingueren lloc al CAP.

Davant aquesta al·legació cal recordar aquí el que l'Audiència Nacional, en sentència de 18/06/2009, ha dictaminat en relació al deure de secret:

“Esta Sala tiene establecido como la infracción del deber de secreto es una infracción de resultado en la que lo relevante es que se llegue a producir la divulgación de un secreto, no siendo relevante (a los efectos de la violación del deber de secreto) con la simple omisión de medidas de seguridad.”

De conformitat amb l'anterior, és inqüestionable que en el present cas s'ha produït la revelació de dades de caràcter personal relatives a la salut a persones que no estaven autoritzades, la qual cosa hauria estat propiciada per l'omissió de les mesures de seguretat.

Pel que fa a les sentències que invoca l'entitat imputada, aquestes es refereixen a supòsits concrets en què la comissió de la infracció allí imputada es produí a causa d'un frau per part d'un tercer; a la destrucció de les mesures de seguretat implementades pel responsable del fitxer o tractament; a la comissió d'un delicte o a un error induït per la conducta del denunciant. Així les coses, és necessari posar de manifest que en el present supòsit no concorren cap de les circumstàncies esmentades. En concret, no s'ha acreditat que hi hagués un frau, ni la destrucció de les mesures de seguretat implementades –les quals de fet eren

clarament insuficients-, la comissió d'un delictes -no consta a aquesta Autoritat l'obertura de cap procés penal pels fets que exposa l'imputada, ni tan sols que aquests hagin estat denunciats per Mútua de Terrassa-, ni tampoc no consta acreditada la inducció per part de terceres persones a la comissió de la infracció. En definitiva, que no s'observa cap circumstància que permeti exonerar de culpabilitat a Mútua de Terrassa de la infracció relativa a la vulneració del deure de secret.

A més del que s'ha exposat, també cal ressenyar que fins i tot alguna de les sentències invocades per l'entitat imputada, a l'analitzar la infracció del deure de secret, confirma la infracció declarada per l'Agència Espanyola de Protecció de Dades. En concret, la sentència de l'Audiència Nacional dictada en data 25/02/2010, disposa el següent:

“La recurrente, como responsable del fichero, seguía siendo garante de los datos de los usuarios que se habían incorporado al mismo. Es cierto, como indica la recurrente, que no tenía el control sobre la página web en la que un tercero volcó el fichero, pero también es cierto que un comportamiento adecuado y activo de la misma pudo impedir o, al menos, minimizar el riesgo real de revelación de los datos personales de los usuarios. Es decir, su comportamiento omisivo (no advirtiendo de la fuga a los usuarios, no presentando denuncia, no cambiando la contraseña etc.) facilitó o, al menos, no obstaculizó la revelación de los datos por un tercero.

Las razones aducidas por la demandante para explicar la tardanza en adoptar un comportamiento activo para impedir que se hiciera público el fichero en Internet no son convincentes.

La recurrente manifiesta que no denunció los hechos ni adoptó las medidas requeridas a tal situación por tratarse de un hecho restringido a una persona y a una tercera entidad, cuya actividad era la seguridad informática, a las que había advertido que debían cesar en la posesión y uso del fichero y abstenerse de cualquier otra acción de dicha índole. La confianza en el resultado de tal advertencia no está basada en dato objetivo alguno y, obviamente, los destinatarios de la misma no se sintieron vinculados.

La recurrente, como garante de los datos personales de terceros que figuraban en sus ficheros, no tuvo la diligencia exigible sino que propició la revelación como cooperador necesario por omisión.

Siendo ello así, la Sala entiende cometida, como también recoge la resolución impugnada, la infracción del artículo 10 de la LOPD (...)

En el present supòsit, es considera provat que l'entitat imputada no va observar la diligència que li era exigible atès que va propiciar la revelació de dades de caràcter personal relatives a la salut al no haver adoptat les mesures de seguretat necessàries en la destrucció de documents. És a dir, a l'entitat imputada li era exigible una conducta diferent (sentències del Tribunal Suprem de 13/10/2006 o 22/11/2004), consistent en què hagués adoptat les mesures tendents a evitar l'accés per part de persones no autoritzades, de tal manera que es garantís el deure de secret de les dades.

Arribats a aquest punt, tal com assenyalava la persona instructora, resulta especialment il·lustrativa –per la similitud de les circumstàncies concurrents- la sentència del Tribunal Suprem de 23/10/2009, dictada també en l'àmbit de protecció de dades de caràcter personal, i en concret, relativa al deure de secret. Pel que fa al principi de presumpció d'innocència que invocava l'allí recurrent, el Tribunal Suprem dictaminava el següent:

“Aunque lo hasta aquí expuesto es razón suficiente para desestimar el motivo, quizá no sea superfluo añadir que lo relevante en el caso de litis es que los documentos que la recurrente estaba obligada a guardar en virtud del deber de secreto que le impone el artículo 10 de la Ley Orgánica 15/1999, llegaron a manos de un tercero. Poco importa la forma en que llegaron, si es o no cierta la manifestación de la denunciante [relativa a que havia trobat la documentació a la via pública], y que pretende rebatir la recurrente aludiendo en abstracto a múltiples explicaciones que a su juicio permiten presumir ausencia de incumplimiento por su parte, sin tener en cuenta que por incumbir a ella las obligaciones previstas en el citado artículo 10, le era obligado dar una explicación concreta y convincente sino de la aparición de documentos esparcidos por la calle y en lugar próximo a su sede social, sí de la posesión de los mismos por terceros.”

Seguidament, la mateixa sentència abordava també l'eventual vulneració del principi de responsabilitat o culpabilitat, i en aquest sentit, assenyalava el següent:

“El motivo segundo, por medio del que se cuestiona la culpabilidad, al igual que el primero y por las razones expresadas para su rechazo, no puede tener acogida. Con absoluto acierto se hace mención en la sentencia recurrida a que los hechos solo cabe imputarlos a la empresa aseguradora, en cuanto que es ella quien emitió los documentos en los que se contenían datos personales de la salud de sus clientes. Parece olvidar la recurrente que a ella incumbe el deber de guardar los datos de carácter personal (artículo 10 de la Ley 15/1999) y por ello el deber de adoptar las medidas necesarias que garanticen la seguridad de los datos de mención y eviten su alteración, pérdida, tratamiento o acceso no autorizado.

Recordar, siguiendo la sentencia de 23 de enero de 1998 , que "aunque la culpabilidad de la conducta debe también ser objeto de prueba, debe considerarse en orden a la asunción de la correspondiente carga, que ordinariamente los elementos volitivos y cognoscitivos necesarios para apreciar aquélla forman parte de la conducta típica probada, y que su exclusión requiere que se acredite la ausencia de tales elementos, o en su vertiente normativa, que se ha empleado la diligencia que era exigible por quien aduce su inexistencia; no basta, en suma, para la exculpación frente a un comportamiento típicamente antijurídico la invocación de la ausencia de culpa" .

Solo añadir que al existir en el caso de autos " un deber específico de vigilancia la culpa se interpreta por el simple incumplimiento del deber de vigilancia, sin que sea necesaria ninguna mayor acreditación a la hora de valorar si se ha producido la trasgresión del deber de guardar silencio" (Sentencia de 9 de octubre de 2009 -recurso de casación 5285/2005 -).

Tal com indicava la persona instructora, la translació del criteri judicial sostingut en aquesta sentència al present cas, en el qual consta acreditat que terceres persones van tenir accés a documentació que contenia dades de caràcter personal que corresponia custodiar a l'entitat imputada, ha de conduir novament a la desestimació de la pretensió formulada amb caràcter principal respecte el càrrec relatiu a la vulneració del deure de secret, consistent en què es declari la manca d'infracció greu. I això perquè, en consonància amb l'argument de la Sentència que s'ha transcrit en part i tal com assenyalava la persona instructora, aquest accés indegut és conseqüència de l'incompliment del deure de vigilància que tenia l'entitat imputada. En definitiva, que les circumstàncies excepcionals invocades, en cap cas no poden tenir la consideració d'eximents de responsabilitat.

2.3.- Pel que fa a la graduació de les sancions.

En l'al·legació tercera, Mútua de Terrassa formula diverses al·legacions en relació amb els criteris de graduació que havia expressat la persona instructora en la proposta de resolució. Aquestes al·legacions s'aborden en el fonament de dret sisè, en el qual es motiva la determinació de la quantia de la multa.

Tercer.- En relació al fet descrit al punt primer de l'apartat de fets provats, relatiu a la manca de subscripció del corresponent contracte amb l'encarregat del tractament, tal com indicava la persona instructora, l'article 44.2 d) LOPD, en la seva redacció donada per la Llei 2/2011, tipifica com a infracció de caràcter lleu:

“d) La transmissió de les dades a un encarregat del tractament sense donar compliment als deures formals que estableix l'article 12 d'aquesta Llei.”

En relació a aquest tipus infractor, l'article 12 de la LOPD, sobre l'accés a dades per compte de tercers, estableix el següent:

“1. No es considera comunicació de dades l'accés d'un tercer a les dades quan l'accés sigui necessari per a la prestació d'un servei al responsable del tractament.

2. La realització de tractaments per compte de tercers ha d'estar regulada en un contracte que ha de constar per escrit o en alguna altra forma que permeti acreditar-ne la concertació i el contingut, i s'hi ha d'establir de manera expressa que l'encarregat del tractament només ha de tractar les dades d'acord amb les instruccions del responsable del tractament, que no les pot aplicar ni utilitzar amb una finalitat diferent de la que figuri en el contracte esmentat, ni comunicar-les a altres persones, ni tan sols per conservar-les.

El contracte també ha d'estipular les mesures de seguretat a què es refereix l'article 9 d'aquesta Llei que l'encarregat del tractament està obligat a implementar.

3. Una vegada complerta la prestació contractual, les dades de caràcter personal han de ser destruïdes o tornades al responsable del tractament, i també qualsevol suport o document en què consti alguna dada de caràcter personal objecte del tractament.

4. En cas que l'encarregat del tractament destini les dades a una altra finalitat, les comuniqui o les utilitzi incomplint les estipulacions del contracte, també ha de ser considerat responsable del tractament, i ha de respondre de les infraccions en què hagi incorregut personalment.”

Segons el Tribunal Suprem en la seva sentència de 04/05/2009, l'article 12 LOPD pretén *“garantizar que el acceso de terceros a los datos de carácter personal únicamente se produzca en los casos y con las limitaciones legalmente establecidas, plasmándose las condiciones, la finalidad y el alcance de la cesión, de forma que resulte controlable en su desarrollo y cumplimiento.”*

Així doncs, aquestes garanties es materialitzen, d'una banda, en què la realització d'aquest tractament de dades estigui regulada per un contracte -formalitzat per escrit o d'alguna altra manera que permeti acreditar la concertació i el contingut-, de l'altra, que en aquest contracte s'estableixin de manera expressa que l'encarregat del tractament només ha de tractar les dades d'acord amb les instruccions del responsable del tractament, que no pot utilitzar aquestes dades amb una finalitat diferent de la que figuri en el contracte ni comunicar-les a altres persones, així com que s'estipulin les mesures de seguretat que l'encarregat del tractament està obligat a implementar.

Doncs bé, com assenyalava la persona instructora en la proposta de resolució, de les actuacions dutes a terme durant el present procediment, es considera acreditat i admès per Mútua de Terrassa que aquesta va encarregar a una determinada empresa la prestació del servei referent a la recollida i posterior destrucció de la documentació del CAP d'Olesa de Montserrat, sense donar compliment a les exigències formals descrites a l'article 12 de la LOPD, motiu pel qual Mútua de Terrassa ha comès la infracció tipificada com a lleu a l'article 44.2 d) en relació amb l'article 12, ambdós de la LOPD.

Quart.- Pel que fa al fet descrit al punt segon de l'apartat de fets provats, referent a la vulneració del deure de secret, l'article 44.3 d) de la LOPD, en la seva redacció donada per la Llei 2/2011, tipifica com a infracció de caràcter greu:

“d) La vulneració del deure de guardar secret sobre el tractament de les dades de caràcter personal al qual es refereix l'article 10 d'aquesta Llei.”

En relació amb aquest tipus infractor, l'article 10 de la LOPD, sobre el deure de secret, disposa el següent:

“El responsable del fitxer i els qui intervinguin en qualsevol fase del tractament de les dades de caràcter personal estan obligats al secret professional pel que fa a les dades i al deure de guardar-les, obligacions que subsisteixen fins i tot després de finalitzar les seves relacions amb el titular del fitxer o, si s'escau, amb el seu responsable.”

El deure de secret comporta, segons disposa l'article 10 de la LOPD, el deure de guardar les dades personals objecte de tractament. Les obligacions del secret professional i custòdia de les dades que disposa el citat precepte, suposa una garantia que la informació registrada no traspasarà l'àmbit del responsable del fitxer o tractament, assegurant així al titular de les dades tractades que aquestes no seran conegudes per terceres persones, llevat el que disposen altres preceptes de la LOPD. És a dir, l'obligació establerta a l'article 10 de la LOPD té com a finalitat evitar que, per part del responsable del fitxer i els qui intervinguin en qualsevol fase del tractament, es produeixin filtracions de dades personals no consentides per les persones titulars de les mateixes. Així, el Tribunal Superior de Justícia de Madrid ha

declarat en la seva sentència de 19/07/2001: *“El deber de guardar secreto del artículo 10 queda definido por el carácter personal del dato integrado en el fichero, de cuyo secreto sólo tiene facultad de disposición el sujeto afectado, pues no en vano el derecho a la intimidad es un derecho individual y no colectivo. Por ello es igualmente ilícita la comunicación a cualquier tercero con independencia de la relación que mantenga con él la persona a que se refiera la información (...)”.*

En aquest mateix sentit, la Sentència de l'Audiència Nacional de data 29/03/2006 es pronuncia al fonament de dret tercer en els termes següents:

“El deber de secreto profesional que incumbe a los responsables de ficheros automatizados, recogido en el artículo 10 de la Ley Orgánica 5/1992, comporta que el responsable -en este caso, la entidad bancaria recurrente- de los datos almacenados -en este caso, los derivados de la cuenta bancaria de la denunciante- no se pueden revelar ni dar a conocer su contenido teniendo el "deber de guardarlos, obligaciones que subsistirán aún después de finalizar sus relaciones con el titular del fichero automatizado o, en su caso, con el responsable del mismo" (artículo 10 citado).

Este deber es una exigencia elemental y anterior al propio reconocimiento del derecho fundamental a la libertad informática a que se refiere la STC 292/2000, y por lo que ahora interesa, comporta que los datos tratados automatizadamente, como son los datos relativos a la información fiscal, no pueden ser conocidos por ninguna persona o entidad, pues en eso consiste precisamente el secreto.

Este deber de sigilo resulta esencial en las sociedades actuales cada vez más complejas, en las que los avances de la técnica sitúan a la persona en zonas de riesgo para la protección de derechos fundamentales, como la intimidad o el derecho a la protección de los datos que recoge el artículo 18.4 de la CE. En efecto, este precepto contiene un "instituto de garantía de los derechos a la intimidad y al honor y del pleno disfrute de los derechos de los ciudadanos que, además, es en sí mismo un derecho o libertad fundamental, el derecho a la libertad frente a las potenciales agresiones a la dignidad y a la libertad de la persona provenientes de un uso ilegítimo del tratamiento mecanizado de datos" (STC 202/2000). Este derecho fundamental a la protección de los datos "persigue garantizar a esa persona un poder de control sobre sus datos personales, sobre su uso y destino" (STC 292/2000) que impida que se produzcan situaciones atentatorias con la dignidad de la persona, "es decir, el poder de resguardar su vida privada de una publicidad no querida.”

A l'últim, també l'Audiència Nacional en la seva Sentència de 12/11/2009, en el fonament de dret cinquè exposa el següent:

“Este deber de secreto pretende que los datos personales no puedan conocerse por terceros, salvo en los supuestos recogidos en otros preceptos de la LOPD, como el Art. 11 (comunicación de datos) o el artículo 12 (acceso a los datos por cuenta de terceros).

En definitiva, el deber de secreto trata de salvaguardar o tutelar el derecho de las personas a mantener la privacidad de sus datos de carácter personal y el poder de control o disposición sobre los mismos. Este deber de secreto está lógicamente relacionado con el secreto profesional que, según el auto del Tribunal Constitucional de 11 de diciembre de 1989 "... se entiende como la sustracción al conocimiento ajeno, justificada por razón de una actividad, de

datos o informaciones obtenidas que conciernen a la vida privada de las personas". El deber de secreto en el tratamiento de datos personales, tiene la misma fundamentación jurídica, pero se refiere al ámbito estricto del tratamiento de los datos personales, para que el responsable del fichero y, cualquier persona que intervenga en el tratamiento, esté obligado al mantener la confidencialidad de tales datos personales."

De conformitat amb l'anterior, tal com assenyalava la persona instructora en la proposta de resolució, es considera acreditat que en un moment temporal indeterminat, però en tot cas comprès entre els dies 07/11/2011 i el 12/11/2011, terceres persones van accedir a documentació en la que hi figuraven dades de caràcter personal –entre d'altres, relatives a la salut-, contingudes en un fitxer del qual era responsable l'entitat imputada.

Així doncs, durant la tramitació d'aquest procediment ha quedat acreditat que Mútua de Terrassa com a responsable del fitxer, va vulnerar el deure de secret, la qual cosa és constitutiva d'una infracció tipificada com a greu a l'article 44.3 d) en relació amb l'article 10, ambdós de la LOPD.

Cinquè.- Pel que fa al fet descrit al punt tercer de l'apartat de fets provats, relatiu a la manca de seguretat de les dades, l'article 44.3 h) de la LOPD, en la seva redacció donada per la Llei 2/2011, tipifica com a infracció de caràcter greu:

"h) Manténir els fitxers, locals, programes o equips que continguin dades de caràcter personal sense les degudes condicions de seguretat que es determinin per via reglamentària."

En relació amb aquest tipus infractor, l'article 9 LOPD, relatiu a la seguretat de les dades, disposa el següent:

- "1. El responsable del fitxer i, si s'escau, l'encarregat del tractament han d'adoptar les mesures de caràcter tècnic i organitzatiu necessàries que garanteixin la seguretat de les dades de caràcter personal i n'evitin l'alteració, la pèrdua, el tractament o l'accés no autoritzat, tenint en compte l'estat de la tecnologia, la naturalesa de les dades emmagatzemades i els riscos a què estan exposats, tant si provenen de l'acció humana o del medi físic o natural.*
- 2. No s'han de registrar dades de caràcter personal en fitxers que no compleixin les condicions que es determinin per via reglamentària en relació amb la seva integritat i seguretat i a les dels centres de tractament, locals, equips, sistemes i programes.*
- 3. S'han d'establir per reglament els requisits i les condicions que han de complir els fitxers i les persones que intervinguin en el tractament de les dades a què es refereix l'article 7 d'aquesta Llei "*

Així doncs, d'acord amb aquest últim precepte, el responsable del fitxer ha d'adoptar les mesures de caràcter tècnic i organitzatiu necessàries que garanteixin la seguretat de les dades de caràcter personal i n'evitin l'alteració, la pèrdua, el tractament o l'accés no autoritzat. Això comporta que la persona titular de les dades ha de tenir la garantia que aquestes estaran segures. Per tant, el responsable de fitxer té el deure d'actuar amb la diligència necessària per tal que la seguretat de les dades no es vegi disminuïda.

Aquest desenvolupament reglamentari pel que fa a les mesures de seguretat a adoptar, s'ha dut a terme amb el RLOPD, i en concret, pel seu Títol VIII. Doncs bé, com assenyalava la persona instructora en la proposta de resolució, les actuacions dutes a terme porten a considerar provat que Mútua de Terrassa ha vulnerat la previsió establerta en aquest Títol, relativa a la gestió de suports i documents. En aquest sentit, l'article 92.4 del RLOPD, disposa:

“4. Sempre que s'hagi de rebutjar qualsevol document o suport que contingui dades de caràcter personal, s'ha de destruir o esborrar mitjançant l'adopció de mesures dirigides a evitar l'accés a la informació que conté o la seva recuperació posterior.”

De conformitat amb l'anterior, es considera acreditat que Mútua de Terrassa havia instal·lat en el CAP d'Olesa de Montserrat que gestiona, unes capses de cartró obertes on es dipositava la documentació que havia d'ésser destruïda per una determinada empresa. Així, aquest tipus de contenidors no garanteixen que s'evités l'accés a la documentació amb dades de caràcter personal que s'hi dipositava, ni la seva recuperació posterior, la qual cosa implica una vulneració de la mesura de seguretat abans esmentada.

Conseqüentment, es considera que Mútua de Terrassa va vulnerar el principi de seguretat de les dades, la qual cosa és constitutiva d'una infracció tipificada com a greu a l'article 44.3 h) en relació amb l'article 9, ambdós de la LOPD, i 92.4 del RLOPD.

Sisè.- En tractar-se Mútua de Terrassa d'una entitat de dret privat, resulta d'aplicació el règim sancionador general previst a l'article 45 de la LOPD, en la forma que s'analitza a continuació de forma separada, per a cadascuna de les tres infraccions que es consideren provades.

6.1. Quant al fet provat primer, referent a la manca de subscripció del corresponent contracte amb l'encarregat del tractament, constitutiu d'una infracció lleu, tal com assenyalava la persona instructora en la proposta de resolució, es considera que procedeix l'advertència prevista a l'article 45.6 de la LOPD, per concórrer, en primer lloc, els requisits previstos als seus apartats a) i b). En efecte, per una banda, els fets descrits a l'apartat primer de fets provats serien constitutius d'una infracció lleu (concretament, la prevista a l'article 44.2.d de la LOPD); i de l'altra, s'ha constatat que l'entitat imputada no ha estat mai sancionada ni advertida amb anterioritat per la comissió d'infraccions previstes a la LOPD.

D'acord amb l'article 45.6 de la LOPD l'aplicació de l'advertència ha d'ésser excepcional, motiu pel qual no és suficient la mera concurrència dels requisits abans esmentats per acordar-la, sinó que s'ha de tenir en compte la naturalesa dels fets i la concurrència significativa dels criteris previstos a l'art. 45.5 de la LOPD. A aquest respecte, es té en compte d'una banda que la infracció esmentada es refereix a un incompliment de tipus formal que no va incidir directament en la producció dels fets denunciats i que aquí es proposen declarar com a constitutius d'infracció greu. I d'altra banda, també es té en compte que l'entitat imputada ha regularitzat la situació irregular relativa a l'accés a dades personals per compte de tercers sense donar compliment als deures formals que estableix l'article 12 de la LOPD.

6.2. Quant als fets provats segon i tercer, relatius a la vulneració del deure de secret i la manca de mesures de seguretat, que es consideren constitutius de dues infraccions greus previstes als articles 44.3.d i 44.3.h, respectivament, tal com proposava la persona instructora i s'ha avançat ja en aquesta resolució, s'estima que s'estaria davant d'un supòsit de concurs ideal d'infraccions, atès que si bé l'entitat imputada ha comès dues infraccions diferents, existeix una connexió directa entre ambdues, doncs l'incompliment de les mesures de seguretat relatives a la gestió de suports i documents és el que va propiciar la vulneració del deure de secret, de manera que el bé jurídic protegit, i al seu torn vulnerat amb la comissió d'ambdues infraccions, és coincident, ja que en tots dos casos es refereix a evitar l'accés no autoritzat a dades personals. Així les coses, es considera procedent imposar únicament la sanció corresponent a la infracció més greu de les presumptament comeses. En el present cas, ambdues infraccions imputades tenen la mateixa gravetat, motiu pel qual correspon imposar únicament una sanció per les dues infraccions greus imputades. Aquesta solució d'aplicar una sola sanció a les dues infraccions esmentades, s'adopta sobre la base del previst a l'article 4.4 del Reial decret 1398/1993, de 4 d'agost, pel qual s'aprova el reglament del procediment per a l'exercici de la potestat sancionadora -el qual resulta d'aplicació supletòria al present procediment sancionador d'acord amb allò establert a l'article 149.3 de la Constitució Espanyola-. I també de conformitat amb el criteri jurisprudencial existent sobre el concurs ideal d'infraccions (per totes, les STS de 09/06/1999 i 05/07/1999). Consideren aquestes sentències que en matèria sancionadora, en defecte de norma administrativa específica, en els casos de concurs ideal d'infraccions, procedeix aplicar la mateixa solució que el Codi Penal estableix per al concurs ideal de delictes (pena de delictes més greu en la seva meitat superior).

Dit l'anterior, cal acudir a l'article 45.2 LOPD, que en la seva redacció donada per la LES, estableix que les infraccions greus se sancionen amb una multa de 40.001 a 300.000 euros.

Per la seva banda, l'apartat 5 del mateix precepte determina el següent:

"5. L'òrgan sancionador ha d'establir la quantia de la sanció i aplicar l'escala relativa a la classe d'infraccions que precedeixi immediatament en gravetat aquella en què s'integra la considerada en el cas de què es tracti, en els supòsits següents:

- a) Quan s'aprecii una qualificada disminució de la culpabilitat de l'imputat o de l'antijuridicitat del fet com a conseqüència de la concurrència significativa de diversos dels criteris enunciats a l'apartat 4 d'aquest article.*
- b) Quan l'entitat infractora hagi regularitzat la situació irregular de manera diligent.*
- c) Quan es pugui apreciar que la conducta de l'afectat ha pogut induir a cometre la infracció.*
- d) Quan l'infractor hagi reconegut espontàniament la seva culpabilitat.*
- e) Quan s'hagi produït un procés de fusió per absorció i la infracció sigui anterior a aquest procés, de manera que no és imputable a l'entitat absorbent."*

Aquest precepte permet, doncs, la possibilitat d'aplicar l'escala de sancions prevista per a les infraccions de grau inferior a l'imputada; és a dir, que permet imposar una sanció lleu per la comissió d'una infracció greu. Ara bé, aquesta especial atenuació de la multa només procedeix quan hagi resultat acreditada la concurrència d'algun dels supòsits previstos a l'article 45.5 de la LOPD, que s'han transcrit.

Sobre la base de l'anterior, tal com assenyalava la persona instructora, es considera que concorre en aquest cas el supòsit previst a l'art. 44.5.b LOPD, relatiu a la regularització de la situació irregular de manera diligent, atès que s'ha procedit a la substitució dels contenidors de cartró oberts per uns altres de metàl·lics tancats amb clau.

Ara bé, un cop aplicada l'opció prevista a l'art. 45.5 LOPD, que permet rebaixar en un grau la multa a imposar, cal determinar la quantia -dins dels marges previstos per a les infraccions lleus, és a dir entre 900 i 40.000 euros-, segons els criteris de graduació de l'art. 45.4 LOPD,

Pel que fa a la graduació de les sancions que estableix l'article 45.4 de la LOPD, de conformitat amb el principi de proporcionalitat consagrat a l'article 131 de la Llei 30/1992, procedeix per a les infraccions que es consideren provades en els fets provats segon i tercer la imposició d'una única sanció consistent en una multa de 25.000 euros, i això en base a l'aplicació dels criteris previstos a l'article 45.4 de la LOPD que s'enumeren a continuació, en la línia d'allò argumentat per la persona instructora en la proposta de resolució.

Com a criteris atenuants, es té en compte la manca de beneficis obtinguts com a conseqüència de la comissió de la infracció (art. 45.4.e); i l'absència de reincidència en la comissió d'infraccions de la mateixa naturalesa (art. 45.4.g).

Per contra, com a criteris agreujants cal tenir en compte, primerament i sobretot, la circumstància relativa al fet que s'imposa una sola sanció en la quantia corresponent a les lleus, per a dues infraccions greus, de conformitat amb el que s'ha argumentat abans sobre el concurs ideal d'infraccions. A l'anterior cal afegir el caràcter continuat de la infracció relativa a l'incompliment de mesures de seguretat -com a mínim des del 16/06/2004 segons consta en el protocol de destrucció i reciclatge de documentació del document de seguretat- (art. 45.4.a); el volum de tractament de dades que porta a terme Mútua de Terrassa -tal com admetia l'imputada en el seu escrit d'al·legacions davant el plec de càrrecs- (art. 45.4.b); i la naturalesa dels perjudicis causats a les persones afectades en el seu dret a la protecció de dades, atès que les dades personals que figuraven a les caixes de cartró obertes eren referents a la salut, i per tant tenen la consideració d'especialment protegides de conformitat amb l'art. 7 de la LOPD (art. 45.4.h).

Tal com s'ha avançat en el punt 2.3 dels fonaments de dret d'aquesta resolució, Mútua de Terrassa ha efectuat diverses al·legacions en allò referent als criteris de graduació de la multa que l'instructor va tenir en compte en la proposta de resolució, al·legacions que s'aborden a continuació.

En primer lloc, l'entitat imputada mostra la seva conformitat amb la proposta de resolució formulada per la persona instructora en allò referent a l'aplicació de l'advertència pel que fa a la infracció relativa a la manca de contracte d'encarregat del tractament. També manifesta la seva conformitat en l'aplicació de la figura del concurs ideal d'infraccions pel que fa a les infraccions referents a la vulneració del deure de secret i a la manca de mesures de seguretat, per al cas que es consideri comesa la infracció relativa al deure de secret. A l'últim, també

expressa el seu acord en l'aplicació per a les infraccions greus la sanció corresponent a les infraccions lleus.

Per contra, quant a la determinació de la quantia de la sanció dins l'escala de les infraccions lleus, considera que no serien d'aplicació els criteris agreujants citats per l'instructor, relatius al caràcter continuat de la infracció (art. 45.4.a LOPD) i a la naturalesa dels perjudicis causats a les persones interessades (art. 45.4.h LOPD). D'altra banda, estima que com a criteris atenuants s'haurien de tenir en compte la manca d'intencionalitat (art. 45.4.f LOPD) i altres circumstàncies rellevants per determinar el grau d'antijuridicitat i culpabilitat (art. 45.4.j LOPD).

Primerament, tal com s'ha avançat, no es considera procedent exonerar Mútua de Terrassa de responsabilitat per la infracció comesa en relació a la vulneració del deure de secret en base al principi de culpabilitat pels motius que ja s'han exposat en l'apartat anterior. Per aquest motiu, ha de decaure ja d'entrada l'al·legació formulada per l'entitat imputada tendent a no considerar necessària l'aplicació del concurs ideal d'infraccions. És per això que procedeix mantenir aquí el criteri jurisprudencial que havia exposat l'instructor sobre el concurs ideal d'infraccions (per totes, les STS de 09/06/1999 i 05/07/1999), exposat anteriorment, en base al qual en els casos de concurs ideal d'infraccions, procedeix aplicar la mateixa solució que el Codi Penal estableix per al concurs ideal de delictes (pena de delicte més greu en la seva meitat superior).

Al seu torn, tal com s'ha recollit al contestar l'al·legació referent al principi de culpabilitat, no consta acreditat que les circumstàncies excepcionals invocades per Mútua de Terrassa resultés determinant en la comissió de la infracció greu relativa a la vulneració del deure de secret, per la qual cosa aquesta Autoritat estima que no és rellevant per determinar el grau d'antijuridicitat i de culpabilitat (art. 45.4.j LOPD).

Pel que fa al criteri continuat de la infracció (art. 45.4.a LOPD) consistent en la manca de mesures de seguretat, tal com s'ha exposat, l'incompliment de les mesures de seguretat consta acreditat com a mínim des del 16/06/2004, data en que es redactà el protocol de destrucció i reciclatge de documentació del document de seguretat que recollia el procés de destrucció per mitjà de papereres de cartró obertes. Aquest període temporal que comprèn diversos anys és prou ampli com per apreciar l'agreujant del caràcter continuat en la infracció de vulneració de mesures de seguretat, i això amb independència del fet que en tots aquests anys no s'hagués produït cap altra vulneració del deure de secret vinculada a la mesura de seguretat indicada.

Al seu torn, en relació als perjudicis causats a les persones afectades (art. 45.4.h LOPD), tal com exposava la persona instructora, és necessari deixar palès que les dades personals que figuraven a les caixes de cartró obertes eren referents a la salut, i per tant tenen la consideració d'especialment protegides de conformitat amb l'art. 7 de la LOPD. Així doncs, el perjudici en les persones afectades causat en el seu dret fonamental a la protecció de dades radica en la manca de seguretat en les seves dades i en l'accés a les mateixes per part de terceres persones no autoritzades, la qual cosa desvirtua el poder de disposició en què es basa el dret fonamental esmentat.

Finalment, tampoc no s'estima la concurrència del criteri atenuant invocat d'absència d'intencionalitat. D'una banda, atès que com s'ha reiterat no consta acreditada la participació de terceres persones alienes a Mútua de Terrassa en la comissió de la infracció de vulneració del deure de secret. I d'altra banda, pel que fa a la comissió de la infracció de vulneració de les mesures de seguretat per haver instal·lat unes caixes de cartró obertes per a la destrucció de documents que contenien dades personals relatives a la salut, és evident que no procedeix apreciar una manca d'intencionalitat. En efecte, la decisió d'optar en el seu moment per aquest sistema de caixes de cartró que incomplia amb les exigències de la LOPD i RLOPD recau en exclusiva sobre Mútua de Terrassa, de la mateixa manera que és imputable també a Mútua de Terrassa la decisió adoptada un cop incoat aquest procediment, de substituir les caixes de cartró per un sistema que sí compleix amb les mesures de seguretat exigibles.

Setè.- Davant la constatació de les infraccions previstes a l'article 44 de la LOPD, per al cas de fitxers o tractaments de titularitat privada, l'article 21.3 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, faculta a la directora de l'Autoritat per tal que en la resolució per la qual es declari la infracció, a més d'imposar les sancions que corresponguin -segons el que s'ha exposat en el fonament de dret anterior- pugui establir les mesures que escau adoptar perquè cessin o es corregeixin els efectes de la infracció. Tal com exposava la persona instructora, val a dir però que en el present cas no procedeix proposar l'adopció de mesures correctores. En aquest sentit, d'una banda consta acreditat que respecte a la infracció lleu relativa a la manca de formalització del contracte d'encarregat del tractament i a la greu consistent en la vulneració de les mesures de seguretat, l'entitat imputada ha regularitzat la situació irregular. D'altra banda, quant a la infracció greu consistent en la vulneració del deure de secret, al marge de la seva vinculació directa amb la infracció de les mesures de seguretat ja corregida, es tractaria d'un fet aïllat que tampoc no requereix l'adopció de mesures correctores.

Fent ús de les facultats que em confereixen l'article 15 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat de Catalunya,

RESOLC

Primer.- Advertir a Mútua de Terrassa, Mutualitat de Previsió Social a Prima Fixa, de conformitat amb allò que disposa l'article 45.6 de la LOPD, com a responsable d'una infracció prevista a l'article 44.2 d) de la LOPD, en relació amb l'article 12 de la LOPD.

Segon.- Imposar a Mútua de Terrassa, Mutualitat de Previsió Social a Prima Fixa la sanció consistent en una multa de 25.000.- euros, com a responsable de les infraccions greus previstes als articles 44.3.d i 44.3 h) en relació amb els articles 10 i 9, respectivament.

Tercer.- Notificar aquesta resolució a Mútua de Terrassa, Mutualitat de Previsió Social a Prima Fixa.

Quart.- Comunicar aquesta resolució al Síndic de Greuges, mitjançant el seu trasllat literal, segons el que especifica l'Acord Tercer del Conveni de Col·laboració entre el Síndic de Greuges de Catalunya i l'Agència Catalana de Protecció de Dades de data 23 de juny de 2006.

Cinquè.- Ordenar la publicació de la Resolució al web de l'Autoritat (www.apd.cat), de conformitat amb l'article 17.2 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa d'acord amb els articles 26.2 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades i 14.3 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, l'entitat imputada pot interposar, amb caràcter potestatiu, recurs de reposició davant la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb el que preveu l'article 116 i següents de la Llei 30/1992 o bé interposar directament recurs contenciós administratiu davant els Jutjats del Contenciós Administratiu, en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb els articles 8, 14 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Igualment, l'entitat imputada pot interposar qualsevol altre recurs que consideri convenient per a la defensa dels seus interessos.

La directora

Maria Àngels Barbarà i Fondevila

Barcelona, 13 de setembre de 2012